

ECLI	ECLI:NL:RVS:2026:4515
Datum uitspraak	23 juli 2026
Inhoudsindicatie	Bij besluit van 30 april 2024 heeft het college van Gedeputeerde Staten van Groningen bij [verzoeker] een dwangsom van € 52.000,00 ingevorderd. Bij besluit van 22 april 2025 is het college bij het besluit tot invordering gebleven, maar heeft het te vorderen bedrag gematigd tot € 5.000,00. Bij uitspraak van 7 november 2025 heeft de rechtbank het door [verzoeker] daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Noord-Nederland van 7 november 2025. [verzoeker] heeft de voorzieningenrechter tevens verzocht een voorlopige voorziening te treffen. De rechtbank heeft geoordeeld dat het college tot invordering van de verbeurde dwangsom mocht overgaan. [verzoeker] betoogt in hoger beroep dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij wel aan de last heeft voldaan, omdat tijdig is herplant. De voorzieningenrechter is het eens met het oordeel van de rechtbank en de in de onder 7 tot en met 7.2 van de uitspraak opgenomen overwegingen waarop dat oordeel is gebaseerd.

Volledige tekst

202505979/1/A3 en 202505979/2/A3.

Datum uitspraak: 23 juli 2026

AFDELING

BESTUURSRECHTSPRAAK

PROCES-VERBAAL van de mondelinge uitspraak van de voorzieningenrechter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State op het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening (artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht; hierna: de Awb) en, met toepassing van artikel 8:86 van die wet, op het hoger beroep van:

[verzoeker], wonend in [woonplaats],
verzoeker,

tegen de uitspraak van de rechtbank Noord-Nederland van 7 november 2025 in zaak nr. 25/1983 in het geding tussen:

[verzoeker]

en

het college van Gedeputeerde Staten van Groningen.

Openbare zitting gehouden op 23 juli 2026 om 11:00 uur.

Tegenwoordig:

Staatsraad mr. E.J. Daalder, voorzieningenrechter

griffier: mr. C.D. Westerbaan

Verschenen:

[verzoeker], bijgestaan [gemachtigde];

het college, vertegenwoordigd door F. Veenhuizen.

Bij besluit van 30 april 2024 heeft het college bij [verzoeker] een dwangsom van € 52.000,00 ingevorderd. Bij besluit van 22 april 2025 is het college bij het besluit tot invordering gebleven, maar heeft het te vorderen bedrag gematigd tot € 5.000,00. Bij uitspraak van 7 november 2025 heeft de rechtbank het door [verzoeker] daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Noord-Nederland van 7 november 2025. [verzoeker] heeft de voorzieningenrechter tevens verzocht een voorlopige voorziening te treffen. Het college heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De voorzieningenrechter:

I. bevestigt de aangevallen uitspraak;

II. wijst het verzoek om voorlopige voorziening af.

Gronden:

1. In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2. Bij besluit van 23 mei 2023 heeft het college aan [verzoeker] een last onder dwangsom opgelegd. [verzoeker] heeft namelijk op een aantal percelen houtopstand verwijderd, waarmee hij de artikelen 4.2 en 4.3 van de Wet natuurbescherming (Wnb) en artikel 3a.32 van de Omgevingsverordening provincie Groningen 2016 heeft overtreden. [verzoeker] moet vóór 1 januari 2024 op dezelfde locaties houtopstand herbeplanten of overeenkomstig een ontheffing herplanten op een andere locatie. Partijen zijn het erover eens dat er wel is herbeplant, maar dat die herbeplanting op een andere locatie heeft plaatsgevonden. De herbeplanting vond plaats op perceel [locatie 1], en niet op perceel [locatie 2].

3. De rechtbank heeft geoordeeld dat het college tot invordering van de verbeurde dwangsom mocht overgaan. [verzoeker] betoogt in hoger beroep dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij wel aan de last heeft voldaan, omdat tijdig is herplant.

4. De voorzieningenrechter is het eens met het oordeel van de rechtbank en de in de onder 7 tot en met 7.2 van de uitspraak opgenomen overwegingen waarop dat oordeel is gebaseerd. Tussen partijen is namelijk niet in geschil dat voor herbepanting op een andere locatie een ontheffing op grond van artikel 4.5 van de Wnb nodig was en dat die ontheffing op 1 januari 2024 niet was verleend. Dit heeft [verzoeker] ook op de zitting bij de Afdeling bevestigd. Ook is niet in geschil dat [verzoeker] meerdere keren is gewezen op de verplichting om bij herbepanting op een andere locatie, hiervoor een ontheffing aan te vragen. [verzoeker] heeft pas op 8 oktober 2024 een aanvraag ingediend voor een maatwerkvoorschrift op grond van de Omgevingswet, voorheen een ontheffing op grond van de Wnb. Op 11 november 2024 is het maatwerkvoorschrift vastgesteld. Het enkele feit dat uiteindelijk alsnog een maatwerkvoorschrift is vastgesteld neemt niet weg dat dit niet tijdig was aangevraagd. Daarom is niet tijdig aan de last voldaan en is de dwangsom van rechtswege verbeurd. De voorzieningenrechter overweegt dat [verzoeker] verder geen gronden heeft aangevoerd om van invordering af te zien. Zoals ook de rechtbank heeft overwogen, levert het op een later moment alsnog voldoen aan de last geen bijzondere omstandigheid op om geheel of gedeeltelijk van invordering af te zien.

5. De voorzieningenrechter betreft daarbij ook dat het college op de zitting bij de Afdeling heeft toegelicht dat er een voorgeschiedenis is met betrekking tot het verwijderen van houtopstand. De voorzieningenrechter acht verder van belang dat het college bij besluit van 22 april 2025 het te vorderen bedrag aanzienlijk heeft gematigd. Daarbij neemt de voorzieningenrechter ook in aanmerking dat het college [verzoeker] de mogelijkheid heeft geboden om de dwangsom in termijnen te betalen.

6. Gelet op het bovenstaande heeft de rechtbank terecht het beroep ongegrond verklaard. De Afdeling zal daarom de uitspraak van de rechtbank bevestigen. Het hoger beroep is ongegrond. Om die reden bestaat er geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening. Het verzoek zal de Afdeling daarom afwijzen. Het college hoeft geen proceskosten te vergoeden.

w.g. Daalder
voorzieningenrechter

w.g. Westerbaan
griffier

1050